מַאי לָאו – האם אין כוונת הכתוב שלא היה אָסוֹן מָמָשׁ, כלומר שלא מתה האשה, ואמרה התורה שמחמת כן חייב המכה לשלם לבעל דמי ולדות, ומשמע שאם היה אסון, שמתה האשה, אף אם היה זה ללא התראה לא היה המכה מתחייב בדמי ולדות, ומוכח שחייבי מיתות שוגגין פטורים מתשלומים, ושלא כדברי רבי יוחנן המחייב.

מתרצת הגמרא את שיטת רבי יוחנן: לֹא – אין זה פירוש הפסוק, ואין הכוונה ב'אסון' למיתת האשה, אלא 'אסון' האמור בפסוק הכוונה לְדִין אָסוֹן, כלומר ה'אסון' הוא חיוב המיתה שיש לקיים במכה, ובא הפסוק לומר שאם אין הורגים בפועל את המכה, בין אם מחמת שלא מתה האשה כלל, ובין אם מתה אך המכה היה שוגג או שלא התרו בו, חייב לשלם ממון. והיינו כדברי רבי יוחנן שרק מיתה ממש פוטרת מתשלומים.

הגמרא מביאה לשון אחרת בקושיא זו: אִיבָּא דְּאָמְרֵי – יש אומרים שלא ריש לקיש הקשה לרבי יוחנן מפסוק זה, אלא להיפך, אֵיתִיבֵיהּ רַבִּי יוֹחָנָן לְרֵישׁ לָקִישׁ, נאמר בפסוק 'וְלֹא יִהְיֶה אָסוֹן עָנוֹשׁ יֵעָנֵשׁ', מַאי לָאו – האם אין כוונת התורה לִדִין אָסוֹן – חיוב מיתה של המכה, שאף אם מתה האשה אך היה המכה שוגג או שלא התרו בו, חייב בתשלומים, כיון שאינו נהרג בפועל, ושלא כדברי ריש לקיש האומר שמעשה הראוי לחייב מיתה פוטר מתשלומים אף אם בפועל אינו מתחייב מיתה.

מתרצת הגמרא את שיטת ריש לקיש: לֹא – אין זו כוונת התורה, אלא פירוש הכתוב הוא שאם לא היה אָסוֹן מָמָשׁ, כלומר שהאשה לא מתה כלל, אז חייב הנוגף בדמי ולדות, אבל אם מתה האשה, אפילו אם היה שוגג או שלא התרו בו, פטור מדמי ולדות, כיון שזהו מעשה הראוי לחייבו מיתה.

הגמרא מביאה את דברי רבא, שלא יתכן לומר כדברי רב דימי, שרבי יוחנן וריש לקיש נחלקו בדין חייבי מיתות שוגגין: אֲמַר רָבָא, וְמִי אִיכָּא לְמַאן דְּאָמַר – וכי יתכן שיש מי שסובר שחַיָּיבֵי מִיתוֹת שׁוֹגְגִין שהתחייבו גם ממון בשעת מעשה העבירה, חַיָּיבִים בתשלומים, וְהָא תָּנָא דְּבֵי חִזְקִיָּה – והרי שנו בבית מדרשו של חזקיה דרשה זו, נאמר בפסוק (ויקרא כד כא) 'וּמַכֵּה בְהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה וּמַכֵּה אָדָם יוּמָת', משמע שרק מכה בהמה משלם, ואילו מכה אדם נהרג ואינו משלם, וכיון שהוקשו בפסוק מַכֵּה אָדָם וּמַכֵּה בְּהֵמָה זה לזה, יש לדרוש, מַה מַּכֵּה בְּהֵמָה שחייב בתשלומים לֹא חִילְּקָתְךָ בּוֹ בֵּין הכה את הבהמה בְּשׁוֹגֵג לְבֵין הכה את הבהמה בְּמֵזִיד, ולא בֵּין מְתַכַּוֵּין להכות את הבהמה לְבין שֶׁאֵין מְתַכַּוֵּין להכותה, ולא בֵּין הכה את הבהמה בְּדֶרֶךְ יְרִידָה – בשעה שהוריד את ידו, לְבין אם הכה בְּדֶרֶךְ עֲלִיָּה – בשעה שהרים את ידו מלמטה למעלה, לְפוֹטְרוֹ מָמוֹן – לומר שבאחד האופנים האלו פטור מלשלם, אֶלָּא לְחַיְּבוֹ מָמוֹן – חייבנו אותו ממון בכל מקרה, אַף מַכֵּה אָדָם, שחייב מיתה, לֹא תַּחֲלוֹק בּוֹ בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמֵזִיד, בֵּין מְתַכַּוֵּין לְשֶׁאֵין מְתַכַּוֵּין, בֵּין דֶּרֶךְ יְרִידָה לְדֶרֶךְ עֲלִיָּה, לְחַיְּבוֹ מָמוֹן – לומר שיש אופן שהוא משלם ממון, אֶלָּא לְפוֹטְרוֹ מָמוֹן – בכל האופנים הללו הוא פטור מלשלם, ואף בשוגג וכדומה שאינו נהרג בפועל, מפורש אם כן שחייבי מיתות שוגגין פטורים מחיוב תשלומים, ואיך יתכן שרבי יוחנן יחלוק על ברייתא זו.

הגמרא מביאה את מחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש באופן אחר: אֶלָּא כִּי אָתָא רָבִין – כשהגיע רבין מארץ ישראל לבבל אָמַר, מחלוקתם של רבי יוחנן וריש לקיש אינה כפי שאמר רב דימי, אלא בְּחַיָּיבֵי מִיתוֹת שׁוֹגְגִין, כְּווֹלֵי עֲלְמָא לֹא פְּלִיגִי – הכל מודים דְּפָטוּרִין מממון, כדרשתו של תנא דבי חזקיה, כִּי פְּלִיגִי – ומחלוקתם היא בְּחַיָּיבֵי מַלְקוּת שׁוֹגְגִין וְדָבָר אַחֵר – באדם שעשה מעשה המחייבו ממון, ואם היה נעשה במזיד היה מחייבו גם מלקות, רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, חַיָּיב לשלם, ואינו נפטר משום קם ליה בדרבה מיניה, משום שרק חַיָּיבֵי מִיתוֹת אִיתְקוּשׁ – הוקשו בהיקש של מכה בהמה למכה אדם, שהרי הפסוק שם עוסק ברוצח החייב מיתה, ופטור מממון, אבל חַיָּיבֵי מַלְקוּת לֹא אִיתְקוּשׁ, ואינם נפטרים מממון כשהם שוגגים ואינם לוקים בפועל. ואילו רֵישׁ לָקִישׁ אָמַר, גם מי שנתחייב מלקות בשוגג פָּטוּר ממון, משום שִׁבְּפֵירוּשׁ רִיבְּתָה תּוֹרָה שַׁחַיָּיבֵי מַלְקוּת דינם כְּחַיָּיבֵי מִיתוֹת, ופטורים מתשלומים.

מברר הגמרא: הֵיכָן רִיבְּתָה תּוֹרָה שחייבי מלקיות דינם כחייבי מיתות. מבארת הגמרא: אָמַר אַבָּיֵי, אָתְיָא – דין זה נלמד מגזירה שוה 'רָשָׁע' 'רָשָׁע', שבחייבי מיתות נאמר (במדבר לה לא) 'וְלֹא תִקְחוּ כֹּפֶר לְנֶפֶשׁ רֹצֵחַ אֲשֶׁר הוּא רָשָׁע לָמוּת', כִּי מוֹת יוּמָת', ובחייבי מלקיות נאמר (דברים כה ב) 'וְהָיָה אִם בֶּן הַכּוֹת הָרָשָׁע', וְהִפִּילוֹ הַשֹּׁפֵט וְהִכָּהוּ לְפָנָיו כְּדֵי רִשְׁעָתוֹ בְּמִסְפָּר'.

הגמרא מביאה דעה נוספת מנין שחייבי מלקות שוגגים פטורים מתשלומין: רָבָא אָמַר, באמת אין צורך כלל להקיש חייבי מלקיות לחייבי מיתות, אלא כשם ש'מכה אדם' החייב מיתה נלמד בגזירה שוה מ'מכה בהמה', כך חייבי מלקיות נלמדים מ'מכה בהמה' – דְּאָתְיָא – נלמדים חייבי מלקיות שוגגים בהיקש 'מַכֵּה' 'מַכֵּה' מ'מכה בהמה'.

מבררת הגמרא היכן נאמר לשון 'מכה' בחייבי מלקיות: אָמַר לֵיהּ רַב פָּפָּא לְרָבָא, הֵי 'מַכֵּה' – לאיזה פסוק שכתוב בו תיבת 'מכה' כוונתך, אִילֵימָא – אם לפסוק 'וּמַכֵּה בְהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה וּמַכֵּה אָדָם יוּמָת', הלא הַאי בְּקַטְלָא כְּתִיב – פסוק זה מדבר בחיוב מיתה, ולא בחיוב מלקות. אֶלָּא הַאי 'מַכֵּה', שנאמר (ויקרא כד יח) 'וּמַכֵּה נֶפֶשׁ בְּהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה נֶפֶשׁ תַּחַת נָפֶשׁ', וְסָמִיךְ לֵיהּ – ובסמוך לפסוק זה נאמר (שם פסוק יט) 'וְאִישׁ כִּי יִתֵּן מוּם בַּעֲמִיתוֹ [כַּאֲשֶׁר עָשָׂה כֵּן יֵעָשֶׂה לוֹ]', ו'כן יעשה לו' הכוונה היא לחיוב מלקות, שהמכה את חבירו לוקה בבית דין, הרי שהוקש חיוב מלקות ל'מכה בהמה' לומר שחייבי מלקות שוגגין ודבר אחר פטורים מתשלומים, שכשם שבמכה בהמה לא חילקנו בין שוגג למזיד וחייב תמיד בתשלומים, כך חייבי מלקות שוגגין פטורים מתשלומים.

תמהה הגמרא: והרי רבא אמר שהדרשה היא מהיקש תיבת 'מכה', וְהַאי לָאו 'מַכֵּה' הִיא – והרי בפסוק זה לא נאמרה כלל תיבת 'מכה', אלא 'כי יתן מום', ומדוע אמר רבא שהדרשה היא מלשון 'מכה'. מתרצת הגמרא: אֲנַן 'הַכָּאָה' 'הַכָּאָה' קָאָמְרִינַן – אכן אין כוונת רבא שתיבת 'מכה' אמורה בשתי המקומות, אלא שענין ההכאה מוזכר בשניהם, שהרי מום ניתן על ידי הכאה.

מקשה הגמרא: כיצד ניתן לומר שהפסוק 'ואיש כי יתן מום בעמיתו באשר עשה כן יעשה לו' עוסק בעונש מלקות, וְהָא כְּתִיב – והלא פסוק זה, בְּחוֹבֵל בַּחֲבֵירוֹ הוּא דִּכְתִיב – עוסק בחובל בחבירו, וְחוֹבֵל בַּחֲבֵירוֹ בַּר תַּשְׁלוּמֵי הוּא – חייב לשלם ממון, ואינו לוקה, ואיך אמר רבא שכאן הוקש חיוב מלקות למכה בהמה.

מתרצת הגמרא: אִם אֵינוֹ עָנְיָן – אם אין פסוק זה נצרך לְהַכָּאָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ שָׁוֶה פְּרוּטָה, שחייב עליה בתשלומים, כיון שדין חיוב תשלומים בהכאה שיש בה שוה פרוטה נלמד מהפסוק שאחריו שנאמר בו (שם פסוק כ) 'שֶׁבֶר תַּחַת שֶׁבֶר, עַיִן תַּחַת עַיִן, שֵׁן תַּחַת שֵׁן, כַּאֲשֶׁר יִתֵּן מוּם בָּאָדָם כֵּן יִנָּתֶן בּוֹ', תְּנֵהוּ עָנְיָן – תן את הפסוק 'ואיש כי יתן מום בעמיתו באשר עשה כן יעשה לו' לְהַכָּאָה שֶׁאֵין בָּהּ שָׁוֶה פְּרוּטָה, שאין בה תשלומים אלא חיוב מלקות, ופסוק זה הוקש למכה בהמה, לומר שכשם שמכה בהמה לעולם חייב ממון, כך מכה אדם לעולם פטור מממון, ואף אם היה שוגג וכדומה, שאין עליו חיוב מלקות בפועל.

חוזרת הגמרא ומקשה: כיצד ניתן ללמוד מפסוק זה שחייבי מלקיות שוגגים פטורים מתשלומים, הרי סוֹף סוֹף מה שאינו משלם ממון אין זה 'פטור' מיוחד, אלא זהו משום דְּלָאו בַּר תַּשְׁלוּמִין הוּא – אינו בתורת תשלומי ממון כלל, כיון שלא היה בהכאה שוה פרוטה, אבל מנין שאף במקום שיש בהכאה שוה פרוטה, והיה שוגג, שאינו חייב בתשלומים.

מתרצת הגמרא: לֹא צְרִיכָא – לא הוצרך ההיקש אלא לאופן דְּכַהֲדֵי דְּמַחֲיֵיהּ – שבשעה שהכהו הכאה שאין בה שוה פרוטה, קָרֵע שִׂיראִין דִּילֵיהּ – בגד משי של המוכה, שאף שהבגד שוה יותר מפרוטה מכל מקום פטור מתשלומים, כיון שחיוב המלקות שחל עליו באותה שעה פוטרו, וההיקש ל'מכה בהמה' מלמד שאפילו אם היה שוגג או ללא התראה, שאינו לוקה בפועל, מכל מקום פטור מתשלומים.

* * *

הגמרא עוברת לדון בעיקר הדרשה של תנא דבי חזקיה שהובאה לעיל (ע"א): אָמַר לֵיהּ רַב חִיָּיא לְרָבָא, וּלְתַנָּא דְּבֵי חִזְקִיָּה, דְּאָמַר שהוקשו מַכַּת אָדָם וּמַכַּת בְּהֵמָה, שמכה בהמה לעולם משלם, ומכה אדם לעולם פטור מתשלומים, ואפילו בשוגג, מַמַּאי דִּכְחוֹל בָּתִיב – מנין לו שהפסוק עוסק רק בהכאת בהמה בימות החול, שיש עליו רק חיוב תשלומים, וּבאופן זה לֵיכָּא לְאֵיפְלוּגֵי – אין לחלק בין שוגג למזיד אלא תמיד חייב בתשלומים, ומכך למד שגם במכה אדם אין חילוק בין שוגג למזיד אלא תמיד פטור מתשלומים, דִּילְמָא בְּשַׁבָּת כְּתִיב – שמא הפסוק עוסק גם באופן שהכה את הבהמה בשבת, שחילל שבת בעבירה שיש בה חיוב מיתה אם היה מזיד, דְּבאופן כזה בְּבַהֲמָה גּוּפָהּ אִיכָּא לְאֵיפְלוּגֵי – בדין מכה בהמה עצמו יש לחלק בין שוגג למזיד, שהרי במזיד הוא חייב מיתה ופטור מתשלומים, ולא חייבתו התורה בתשלומים אלא באופן שהיה שוגג, וממילא לא שייך ללמוד מכאן שלגבי מכה אדם אין חילוק בין שוגג למזיד, וכיצד למד מכאן תנא דבי חזקיה שחייבי מיתות שוגגין פטורים מתשלומים לעולם.

מתרצת הגמרא: לֹא סַלְקָא דַּעְתָּךְ – לא ניתן לומר שהפסוק עוסק במכה בהמה בשבת, דִּכְתִיב (ויקרא כד כא) 'וּמַכֵּה בְּהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה וּמַכֵּה אָדָם יוּמָת', ויש להעמיד את שני הדינים שבפסוק באותו אופן, ויש לברר חִיבֵי דָּמֵי – באיזה אופן עוסק הפסוק, המחייב תשלומים בהכאת בהמה ומיתה בהכאת אדם, אִי בשני המקרים מדובר דְּלָא אַתְרוּ בֵּיהּ 'מַכֵּה אָדָם' אַמַאי יוּמָת, והרי אין הורגים ללא התראה. אֶלָּא פְּשִׁיטָא שמדובר באופן דְּאַתְרוּ בֵּיהּ, וְאִי כדבריך שמדובר בְּשַׁבָּת, מדוע מַכֵּה בְּהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה, והרי מאחר שהתרו בו הוא חייב מיתה, ויש לפוטרו מתשלומים משום קם ליה בדרבה מיניה, אֶלָּא לָאו – ודאי הפסוק עוסק באופן שהכה את הבהמה בְּחוֹל, ולכן חייב בתשלומים. ודרש תנא דבי חזקיה, שכשם שהכאת בהמה בחול מחייבת ממון בין בשוגג ובין במזיד, כך הכאת אדם פוטרת מממון לעולם, ואפילו בשוגג.

* * *

לעיל (לד.) הביאה הגמרא את דברי רבה, שמה שאמר רבי מאיר בברייתא (לג:) שגנב וטבח בשבת או ביום הכפורים או גנב וטבח שור הנסקל, שחייב בארבעה וחמשה, היינו בטובח בעצמו [ולא על ידי שליחו], והטעם שאין אומרים 'קם ליה בדרבה מיניה' לפוטרו מתשלומי ארבעה וחמשה הוא כיון שרבי מאיר סובר שקנס הוא חידוש של התורה, ואין בו פטור של קם ליה בדרבה מיניה. עתה חוזרת הגמרא לבאר לפי רבה את סתירת המשניות שהובאה לעיל (לא:), שבמשנתינו (כט.) מבואר שיש חיוב קנס בחייבי לאוין, ואילו במשנה במכות (יג.) מבואר שאותם חייבי לאוין לוקין, והרי אין אדם לוקה ומשלם. מקשה הגמרא: אָמַר לֵיהּ רַב פָּפָּא לְאַבַּיֵי, לְרַבָּה, דְּאָמַר בדעת רבי מאיר שְׁחִידּוּשׁ הוּא שָׁחִידְּשָׁה תּוֹרָה בְּקָנָס, וְלכן אַף עַל גַּב דְּמִיקְּטִיל מְשַׁלֵּם – אף שהוא מתחייב מיתה, חייב לשלם, מַתְנִיתִין בְּמַאן מוֹקִים לָהּ – כדעת מי הוא יעמיד את משנתינו, כדי ליישב מדוע יש בה חיוב קנס, והרי אין אדם לוקה ומשלם, אִי יעמיד את משנתינו כְּרַבִּי מֵאִיר, האומר שבקנס הדין הוא שלוקה ומשלם, אם כן קַשְׁיָא 'בָּתוּ' – יקשה מדוע אומרת המשנה להלן (לו:) שהבא על בתו אינו חייב קנס, כיון שהוא מתחייב בנפשו, והרי לפי ביאורו של רבה סובר רבי מאיר שבחיוב קנס אין אומרים קם ליה בדרבה מיניה. וְאִי משנתינו סוברת כְּרַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקָּנֶה, הסובר שאדם לוקה ומשלם, אך אין אדם מת ומשלם, ואפילו בקנס, ולכן במשנתינו אין חיוב המלקות פוטר מהקנס, ובמשנה להלן חיוב המיתה של הבא על בתו פוטרו מהקנס, אם כן קַשְׁיָא 'אֲחוֹתוֹ', שמבואר במשנתינו שהבא על אחותו חייב קנס, והרי ביאה זו מחייבת אותו כרת, ורבי נחוניא בן הקנה סובר (לעיל ל.) שחיוב כרת נחשב כחיוב מיתה בידי אדם ופוטר מתשלומים. וְאִי משנתינו כְּרַבִּי יִצְחָק, החולק (מכות יד.) על המשנה במכות ואומר שחייבי כריתות אינם חייבים מלקות, ולכן אין סיבה לפוטרם מקנס, אם כן קַשְׁיָא 'מַמְזֶרֶת', שמבואר במשנתינו שהבא על הממזרת חייב קנס, והרי בה אף רבי יצחק מודה שיש חיוב מלקות, לפי שאין בה כרת אלא איסור 'לא תעשה', ומדוע אין חיוב המלקות פוטרו מקנס.

אומרת הגמרא: הָנִיחָא – ניתן ליישב קושיא זו, אִי נאמר שרבה סָבַר לָהּ כְּרַבִּי יוֹחָנָן (לעיל לד:), שחייבי מלקיות שוגגים אינם נפטרים מממון, הוּא [–רבה] נַמִּי מָתָרֵץ לָהּ כְּפִי שתירץ רַבִּי יוֹחָנָן (לעיל לב:), שמדובר שלא התרו בו ולכן חייב קנס, ובמשנה במכות מדובר כשהתרו בו ולכך לוקה ואינו משלם. אֶלָּא אִי סָבַר רבה כְּרֵישׁ לָקִישׁ, שחייבי מלקיות שוגגים פטורים מממון, הֵיכִי מָתָרֵץ לָהּ למשנתינו.

מחמת קושיא זו מסיקה הגמרא: עַל כָּרְחָךְ צריך לומר שרבה כְּרַבִּי יוֹחָנָן סְבִירָא לֵיהּ, שחייבי מלקיות שוגגים פטורים מממון, וּמשנתינו עוסקת באופן שלא התרו בו, ולכן משלם קנס ואינו לוקה.

* * *

לעיל (ע"א) הובאה דעת ריש לקיש, שהעובר על עבירה שחייבים עליה מלקות, אף אם עשה כן בשוגג ואינו לוקה בפועל, פטור מן התשלומים. שואלת הגמרא: אָמַר לֵיהּ רַב מַתָּנָא לְאַבַּיֵי, לְדעת רֵישׁ לָקִישׁ דְּאָמַר שִׁבְּפִירוּשׁ רִיבְּתָה תּוֹרָה חַיָּבֵי מַלְקִיּוֹת שוגגים, שיהא דינם כְּחַיָּבֵי מִיתוֹת שוגגים, הפטורים מתשלומים, אם כן מַאן תָּנָא דְּפָלֵיג עֲלֵיהּ דְּרַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקָּנֶה – מי הוא התנא שחולק על רבי נחוניא בן הקנה ומחייב ממון במעשה המחייב כרת, וכגון התנא של משנתינו שמחייב קנס בבא על אחותו, והרי בכל עבירה שיש בה כרת יש גם איסור לאו המחייב מלקות, ואם כן גם מי שחולק על רבי נחוניא בן הקנה ואינו סובר שחיוב כרת פוטר מממון, יש לו לפטור מתשלומים משום חיוב מלקות שיש בזה. ובשלמא רבי יוחנן יכול להעמיד שמדובר כשלא התרו בו, שאין חיוב מלקות ולכן חייב בתשלומים, אבל לריש לקיש שסובר שגם חייבי מלקיות שוגגין פטורים מתשלומים, קשה.

משיבה הגמרא: החולק על רבי נחוניא בן הקנה, אִי [–או] רַבִּי מֵאִיר, הסובר שחיוב מלקות אינו פוטר מתשלומים כלל, אלא אדם לוקה ומשלם. אִי רַבִּי יִצְחָק, שסובר שאין חיוב מלקות בחייבי כריתות, וממילא אין קם ליה בדרבה מיניה, וחייב קנס.

* * *

שנינו במשנה (כט.) שאף האונס נערה האסורה עליו באיסור כרת חייב קנס, והתבאר לעיל (כט:) שהחידוש הוא שאף שבנשים אלו לא יכול להתקיים החיוב 'ולו תהיה לאשה' (דברים כב יט) הכתוב בפרשת אונס, הוא חייב קנס. הגמרא מביאה עתה ברייתא החולקת על משנתינו: תָּנוּ רַבָּנָן, עֲרָיוֹת, וּשְׁנִיּוֹת לַעֲרָיוֹת, אֵין לָהֶן לֹא קָנָס של אונס, וְלֹא קנס של פִּיתּוּי, ולהלן יבואר מי הן 'עריות' ו'שניות לעריות'. ממשיכה הברייתא: הַמְּאָנֶּשֶׂת – יתומה קטנה שאמסה השיאה אותה, שקדושיה דרבנן, ואם מיאנה בבעלה

המשך בעמוד קעו

מתבטלים קדושיה מאליהם ללא גט, **אֵין לָהּ לֹא קָנָם וְלֹא פֵּיתוּי**,
דכיון שנשאת אינה בחזקת בתולה, ודיני אונס ומפתה נאמרו רק
בנערה בתולה. **אֲיֻלּוֹנִית** – אשה שאינה ראויה ללדת, ואין לה
סימני נערות, **אֵין לָהּ לֹא קָנָם וְלֹא פֵּיתוּי**, משום שדיני קנס אלו
נאמרו בנערה, ואילו אשה זו עד שתהיה בת עשרים היא בחזקת
קטנה, ומשם ואילך היא בוגרת, ואין לה זמן נערות. **וְהַיּוֹצֵאת מֵשָׁם**
שֵׁם רָע, ולהלן (לה:) יבואר מי היא, **אֵין לָהּ לֹא קָנָם וְלֹא פֵּיתוּי**.
הגמרא מבארת את כל דברי הברייתא. שנינו בברייתא: 'עריות
ושניות לעריות אין להן לא קנס ולא פתוי'. מבררת הגמרא: **מַאי**
'עֲרָיוֹת' וּמַאי 'שְׁנִיּוֹת לַעֲרָיוֹת'. מנסה הגמרא לבאר: **אֵילֵימָא** – אם
תרצה לומר ש**'עֲרָיוֹת'**